

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1146/2017
21.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адв. Томислава Станковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 573/13 до 10.05.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 949/17 од 11.08.2017. године, у седници већа одржаној 21.11.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 573/13 до 10.05.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 949/17 од 11.08.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 573/13 до 10.05.2017. године, оглашени су кривим због кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 2. у вези члана 33. КЗ и осуђени и то окр. АА на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, а окр. ББ на казну затвора у трајању од десет месеци коју казну ће издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора.

Одлучујући о жалбама окривљених АА и ББ и њиховог браниоца, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 949/17 од 11.08.2017. године, делимичним усвајањем жалби окр. АА и његовог браниоца, преиначио првостепену пресуду само у делу одлуке о казни, у односу на овог окривљеног, тако што га је, за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од једне године и два месеца, док су у осталом делу жалба окр. АА, жалба браниоца окривљених АА и ББ и жалба

окривљеног ББ одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљених АА и ББ, адв. Томислав Станковић, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреда закона - члан 438. став 1. тачка 1, тачка 8. и 9. и члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд обе пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или да исте преиначи и окривљене ослободи од кривичне одговорности.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљених АА и ББ у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, јер је прекорачена оптужба тиме што је у изреци првостепене пресуде наведено да су окривљени дело „учинили заједно са ВВ, према коме је поступак раздвојен и НН лицем“, иако у диспозитиву оптужнице НН лице није наведено. То, по ставу браниоца, уједно представља и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, а та повреда је учињена и тиме што су из изреке првостепене пресуде изостављени делови диспозитива оптужног акта, па оптужба није до краја решена.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Стоји навод захтева да су у првобитној оптужници од 23.07.2013. године као извршиоци предметног кривичног дела били означени окривљени АА и ББ и ВВ, према коме је поступак раздвојен, да је у чињеничном опису прецизираног оптужног акта од 07.04.2017. године наведено „и са још једним непознатим лицем“, а да је првостепени суд у изреци пресуде то „непознато лице“ означио као НН лице. Тиме, међутим, у односу на окривљене АА и ББ није прекорачена оптужба јер је чињенични опис њихових радњи дат у изреци првостепене пресуде остао у оквирима чињеничног описа истих из диспозитива оптужног акта. При томе, околност на коју бранилац инсистира у поднетом захтеву везана за учешће или неучешће четвртог лица, ни у ком случају не умањује одговорност окривљених АА и ББ за повреде које су нанели оштећеном ГГ.

Стоји навод захтева да је првостепени суд из изреке првостепене пресуде изоставио поједине делове диспозитива оптужног акта – „након што су

окривљени АА и оштећени ГГ у периоду од неколико дана разменили СМС поруке интимне природе и договорили се да се састану ...“, „након чега су се окривљени АА и ББ, заједно са окривљеним ВВ и за сада непознатим лицем напустили лице места, поневши са собом два мобилна телефона оштећеног како не би могао да позове помоћ и пријави догађај ...“. Међутим, по оцени Врховног касационог суда изостављање наведених делова из чињеничног описа диспозитива оптужног акта не значи да предмет оптужбе није у целости решен. Поступајући на овај начин, првостепени суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, већ је, сходно законском овлашћењу, чињенични опис у изреци пресуде уподобио чињеницама утврђеним током поступка и изоставио поједине радње из оптужног акта које нису могле бити доказане.

Осим наведеног, бранилац у захтеву указује и да је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП учињена и тиме што је у изреци првостепене пресуде изостављен део ... „по претходном договору“, а како је претходни договор кључни услов за постојање саизвршилаштва, то се нису могле применити одредбе о саизвршилаштву, па је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Супротно изнетим наводима захтева, саизвршилаштво у смислу члана 33. КЗ, постоји ако више лица, учествовањем у радњи извршења, са умишљајем или из нехата, заједнички изврше кривично дело или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела.

Према изреци првостепене пресуде, окривљени АА и ББ су ... заједно са окр. ВВ и НН лицем ..., способни да схвате значај свога дела и да управљају својим поступцима, тешко телесно повредили оштећеног ... сви тукли оштећеног ударајући га рукама и ногама ... а окр. АА ... и металним шипкама у пределу тела и главе ... којом приликом је оштећени задобио тешке телесне повреде опасне по живот и то ..., при чему су окривљени АА и ББ били свесни свог дела, хтели његово извршење и били свесни да је њихово дело забрањено.

Изрека првостепене пресуде, дакле, садржи детаљан опис поступања окривљених у саизвршилаштву, јер су учествовањем у радњи извршења, са умишљајем, заједнички извршили предметно кривично дело, при чему није неопходно постојање претходног договора о томе.

Бранилац окривљених АА и ББ указује у захтеву и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, јер у односу на окр. ВВ постоје околности које трајно искључују кривично гоњење, па у односу на овог окривљеног није требало раздвајати кривични поступак већ одбацити оптужни предлог.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену ових навода с обзиром на то да се исти односе на окривљеног према коме је поступак раздвојен а не на подносиоце предметног захтева за заштиту законитости.

Оценивши, из изнетих разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, неоснованим, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић